

Dosarul nr. 2ra-588/19

Prima instanță: Judecătoria Hîncești sediul Central (jud. N. Berbec)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

3 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Radu Dubceac și de Marin Dubceac

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Ninei Talmazan, reprezentată de avocatul Paulian Popa împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii

împotriva deciziei din 21 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Nina Talmazan, reprezentată de avocatul Paulian Popa, casată integral hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Hîncești sediul Central și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 26 octombrie 2016, Nina Talmazan, reprezentată de avocatul Paulian Popa a depus cerere de chemare în judecată împotriva Secției Financiare a Primăriei or. Hîncești cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii.

În motivarea acțiunii a invocat că în perioada octombrie 1997 - 21 aprilie 2012 s-a aflat pe teritoriul Federației Ruse unde a plecat în căutarea unui loc de muncă.

În această perioadă de timp, a venit de câteva ori acasă, ultima dată fiind în luna septembrie 2004.

A precizat că, deoarece a pierdut actele de identitate și s-a îmbolnăvit, nu a mai revenit acasă până în luna aprilie 2012, dar periodic corespundea cu soțul său Ion Talmazan, expedia bani și colete.

Revenind în țară la 21 aprilie 2012, a aflat că soțul său, cu care s-a aflat în relații de căsătorie din 2 septembrie 1978, la XXXXX, a decedat.

La fel, a mai aflat că în baza cererii înaintate în judecată de către soțul Ion Talmazan, prin hotărârea din 15 iulie 2005 a Judecătoria Hîncești, a fost declarată decedată, cu toate că corespundea cu aceasta, îi trimetea periodic colete cu îmbrăcăminte și bani, inclusiv și prin intermediul Lidiei Costiuc, cu care lucra împreună în Federația Rusă.

A relatat că Ion Talmazan fără a accepta succesiunea după declararea ei ca fiind decedată a format din casa de locuit și lotul de pământ aferent din str. XXXXX (în prezent str. XXXXX or. XXXXX), pe care le-au procurat împreună la 2 septembrie 1982 și care se aflau în proprietatea lor comună în devălmășie, trei bunuri imobile separate, pe care le-a înstrăinat.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare înregistrat cu nr. 9060 din 21 decembrie 2005 încheiat între Ion Talmazan și Vasile Rusu, vecinul lor din str. XXXXX or. XXXXX, a fost înstrăinat unul din bunurile imobile nou formate constituit din terenul pentru construcție locativă amplasat pe str. XXXXX or. XXXXX cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0235 ha.

Prin contractul de vânzare-cumpărare înregistrat cu nr. 7094 din 23 decembrie 2005 încheiat între Ion Talmazan și Gheorghe Rusu, vecinul lor din str. XXXXX or. XXXXX, a fost înstrăinat unul din bunurile imobile nou formate constituit din terenul pentru construcție locativă amplasat pe str. XXXXX or. XXXXX cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0452 ha.

Prin contractul de vânzare-cumpărare înregistrat cu nr. 6661 din 29 septembrie 2006 încheiat între Ion Talmazan și Radu Dubceac, ginerele lui Gheorghe Rusu, a fost înstrăinat unul din bunurile imobile nou formate constituit din terenul pentru construcția locativă cu numărul cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0351 ha, casa de locuit individuală cu suprafața de 80 m² cu numărul cadastral XXXXX și construcția cu suprafața de 14 și 5/10 m² cu numărul cadastral XXXXX, amplasate pe acest teren pentru construcția locativă în cauză, situat pe str. XXXXX or. XXXXX.

A precizat că după revenirea sa în țară și adresarea la notarul care a autentificat contractele menționate, în scopul de a a-i împiedica și mai mult restituirea bunurilor imobile menționate, prin contractul de vânzare-cumpărare înregistrat cu nr. 5233 din 16 mai 2012 încheiat la același notar între Radu Dubceac și Marina Dubceac pe de o parte și Marin Dubceac pe de altă parte, primii au înstrăinat ilegal ultimului terenul pentru construcția locativă cu numărul cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0351 ha, casa de locuit individuală cu suprafața de 80 m² cu numărul cadastral XXXXX și construcția cu suprafața de 14 și 5/10 m² cu numărul cadastral XXXXX, amplasate pe terenul pentru construcția locativă în cauză, situat pe str. XXXXX or. XXXXX.

A evidențiat că prin hotărârea din 6 iunie 2012 a Judecătoria Hîncești, a fost anulată hotărârea din 15 iulie 2005 a Judecătoria Hîncești prin care dânsa a fost declarată decedată.

A relatat că s-a adresat cu o cerere de acceptare a succesiunii, însă prin Nota informativă nr. 99 din 10 octombrie 2016 emisă de către notarul public Olga Murzac, i-a fost refuzat în eliberarea certificatului de succesor legal la ½ cotă-parte

ideală din bunurile imobile proprietate comună în devălmășie a ei și a soțului Ion Talmazan, decedat la XXXXX, fiindu-i explicat că prelungirea termenului de acceptare a succesiune se face doar de către instanța de judecată.

A mai precizat că este unicul moștenitor legal de prima linie la ½ cotă-parte din toate bunurile imobile situate pe str. XXXXX or. XXXXX, înstrăinate ilegal de către soțul său Ion Talmazan, decedat la XXXXX.

După declararea ei ca decedată prin hotărârea din 15 iulie 2005 a Judecătoriei Hîncești, Ion Talmazan nu a deschis succesiunea, nu a partajat bunurile între ei și nu a avut acordul ei la formarea noilor bunuri imobile și nici la înstrăinarea acestora altor persoane.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 5, 6, 7, 138, 188-167 CPC, art. 1519 Cod civil.

A solicitat admiterea acțiunii, prelungirea termenului de acceptarea a succesiunii de către ea asupra masei succesoriale rămase după decesul la XXXXX a soțului său Ion Talmazan, ce se constituie ½ cotă-parte ideală din toate bunurile imobile formate din terenul cu destinație pentru construcția locativă cu suprafața de 0,0351 ha cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu suprafața 80 m² cu nr. cadastral XXXXX, construcția cu suprafața de 14 și 5/10 m² cu nr. cadastral XXXXX din str. XXXXX or. XXXXX, terenul pentru construcția locativă cu suprafața de 0,0235 ha cu nr. cadastral XXXXX din str. XXXXX or. XXXXX, terenul pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0452 ha cu nr. cadastral XXXXX din str. XXXXX or. XXXXX.

Prin încheierea protocolară a din 29 noiembrie 2016 a Judecătoriei Hîncești, a fost admis demersul lui Radu Dubceac cu privire la intervenirea în proces în calitate de intervenient accesoriu și atras în proces în calitate de intervenient accesoriu.

Prin încheierea din 12 ianuarie 2017 a Judecătoriei Hîncești sediul Central, au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii Gheorghe Rusu și Vasile Rusu.

Prin hotărârea din 9 februarie 2017 a Judecătoriei Hîncești sediul Central, a fost respinsă acțiunea ca fiind înaintată cu omiterea termenului.

Prin decizia din 28 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Nina Talmazan, casată hotărârea din 9 februarie 2017 a Judecătoriei Hîncești sediul Central și remisă pricina la rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată.

Prin încheierea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Hîncești sediul Central, au fost atrași în calitate de intervenienți accesorii Vasile Rusu, Gheorghe Rusu, Radu Dubceac, Marina Dubceac și Marin Dubceac.

La 25 ianuarie 2018, Nina Talmazan, reprezentată de avocatul Paulian Popa a depus cerere de concretizare a acțiunii împotriva Direcției Deservire Fiscală Hîncești, intervenienți accesorii Vasile Rusu, Gheorghe Rusu, Radu Dubceac, Marina Dubceac și Marin Dubceac, solicitând prelungirea termenului de acceptare a succesiunii de către ea asupra masei succesoriale rămase după decesul la XXXXX

a soțului său Ion Talmazan, ce constituie $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală din toate bunurile imobile formate din:

- bunul imobil nou format constituit din terenul pentru construcție locativă din str. XXXXX or. XXXXX cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0235 ha;
- bunul imobil nou format constituit din terenul pentru construcție locativă din str. XXXXX or. XXXXX cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0452 ha;
- bunul imobil nou format constituit din terenul pentru construcția locativă cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0351 ha, casa de locuit individuală cu suprafața 80 m² cu nr. cadastral XXXXX și construcția cu suprafața de 14 și 5/10 m² cu nr. cadastral XXXXX din str. XXXXX or. XXXXX.

Prin hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Hîncești sediul Central, a fost respinsă acțiunea ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia din 21 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Nina Talmazan, reprezentată de avocatul Paulian Popa, casată integral hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Hîncești sediul Central și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial.

A fost prelungit Ninei Talmazan termenul de acceptare a succesiunii rămase după decesul soțului său Ion Talmazan, cu 6 luni, de la data emiterii deciziei.

În rest, a fost respinsă acțiunea.

La 7 februarie 2019, Radu Dubceac a declarat recurs împotriva deciziei din 21 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe sau emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și pasibilă casării, deoarece instanța de apel a încălcat și aplicat eronat normele de drept material fapt care a dus la soluționarea greșită a cauzei.

A atenționat că începând cu 4 mai 2012, când Nina Talmazan a depus cerere de chemare în judecată cu privire la anularea hotărârii prin care a fost declarată decedată și la care face referire instanța de apel, ultima cunoștea despre decesul soțului său Ion Talmazan și se afla pe teritoriul Republicii Moldova.

Prin urmare, instanța de apel nu a constatat existența anumitor impedimente pentru înaintarea cererii de chemare în judecată privind prelungirea termenului de acceptare a succesiunii începând cu perioada 4 mai 2012 – 26 octombrie 2016.

A obiectat că intimata nu a demonstrat instanțelor de judecată ierarhic inferioare imposibilitatea de a depune la notar cererea de acceptare a succesiunii sau cererea de chemare în judecată privind prelungirea termenului de acceptare a succesiunii în termen de 6 luni din momentul când a luat sfârșit împiedicarea, în acest sens nefiind prezentate probe care ar demonstra imposibilitatea depunerii cererii la notar în vederea deschiderii succesiunii asupra a masei succesoriale ori

alte acte ce demonstrează intenția moștenitorului de a accepta succesiunea în termen de 6 luni de la data când au decăzut circumstanțele de imposibilitate de acceptare a succesiunii.

Instanța de apel greșit și neîntemeiat s-a expus asupra faptului că Nina Talmazan întemeiat a pretins prelungirea termenului de acceptare a succesiunii rămase după decesul soțului Ion Talmazan, or, este incontestabil că termenul de 6 luni, prevăzut la art. 1517 Cod civil, în care persoana cu vocație succesorală urmează a se pronunța dacă acceptă moștenirea, este un termen de decădere care nu poate fi suspendat, întrerupt sau restabilit.

Având în vedere prevederile art. 1519 Cod civil, a remarcat că nu constituie motive temeinice de admitere a acțiunii necunoașterea dispozițiilor legale incidente, lipsa de timp pentru depunerea cererii, necunoașterea componenței patrimoniului succesoral și alte motive similare.

Prin urmare, instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, ceea ce a dus la aplicarea eronată a legii materiale.

A menționat că instanța de apel nu a constatat data când au decăzut circumstanțele de imposibilitate de acceptare a succesiunii de către Nina Talmazan asupra masei succesorală rămase după decesul soțului său.

În acest context, a precizat că Nina Talmazan în anul 2012 se afla în Republica Moldova, în anul 2012 ea a depus cererea de chemare în judecată cu privire la declararea nulității actelor juridice și pe parcursul examinării căreia (2012-2015) se prezenta sistematic la Judecătoria Hîncești și era asistată de un avocat, prin urmare, este evident faptul că din anul 2012 cunoștea despre decesul lui Ion Talmazan și anumite impedimente pentru depunerea cererii de chemare în judecată cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii după decesul lui Ion Talmazan din anul 2012 nu existau.

Nu corespunde realității, este neîntemeiată și neargumentată concluzia instanței de apel cu privire la faptul că Nina Talmazan și-a exercitat dreptul de opțiune succesorală la locul deschiderii acesteia.

În acest sens, a reiterat că instanța de apel nu a constatat faptul că Nina Talmazan a acceptat masa succesorală rămasă după decesul soțului prin depunerea la notarul de la locul deschiderii succesiunii o declarație de acceptare a succesiunii sau că aceasta a intrat în posesiunea patrimoniul succesoral.

Este neîntemeiată și neargumentată și mențiunea instanței de apel precum că la determinarea motivelor de prelungire a termenului de acceptare a succesiunii, prima instanță nu a luat în considerație faptul că până la depunerea cererii de anulare a hotărârii din 15 iulie 2005 a Judecătoriei Hîncești prin care a fost declarată decedată, Nina Talmazan nu putea dispune de dreptul la averea succesorală.

Nici concluzia instanței de apel în sensul că faptul aflării după hotarele Republicii Moldova, constituie circumstanță care motivează omiterea termenului de acceptare a succesiunii, or, depunerea la 4 mai 2012, a cererii de chemare în judecată privind anularea hotărârii din 15 iulie 2005 a Judecătoriei Hîncești prin

care a fost declarată decedată, confirmă încă odată faptul că Nina Talmazan nu cunoștea despre decesul soțului său, nu corespunde circumstanțelor cauzei, este neîntemeiată și neargumentată reieșind din faptul că însăși Nina Talmazan în cererea de chemare în judecată în mod expres a declarat că la 21 aprilie 2012 când a revenit din Federația Rusă a aflat că soțul său Ion Talmazan, la XXXXX, a decedat.

A mai menționat că în cererea de apel nu a fost invocat niciun argument care ar constitui temei pentru casarea hotărârii primei instanțe, cererea de apel reprezenta de fapt o redactare a cererii de chemare în judecată și cel puțin nu a declarat faptul că prima instanță a aplicat eronat normele legale sau nu a constatat și a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Instanța de apel nu a luat în considerație argumentele lui aduse în referință și nu s-a expus nici sub o formă asupra argumentelor în ceea ce privește respingerea cererii de apel ca depusă neîntemeiat și argumentat.

Totodată, concluziile instanței de apel cu privire la faptul că bunurile imobile înstrăinate prin contractele de vânzare-cumpărare din 21 decembrie 2005, 23 decembrie 2005 și 29 septembrie 2006, constituiau bunuri succesoriale rămase după decesul soției, nu corespund realității și circumstanțelor cauzei, or, la materialele cauzei nu existau careva acte, documente, probe din care instanța de apel avea posibilitatea să ajungă la aceste concluzii, bunurile menționate constituind proprietatea lui Ion Talmazan, fapt care a fost confirmat prin Extrasul din Registrul bunurilor imobile, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, contrariul nu a fost demonstrat.

La 27 februarie 2019, Marin Dubceac a declarat recurs împotriva deciziei din 21 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe sau emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând că la adoptarea acesteia au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

Având în vedere prevederile art. 1519 alin. (1) Cod civil, a menționat că potrivit declarațiilor intimitei și concluziilor instanței de apel, Nina Talmazan nu a avut posibilitatea de a înainta prezenta cerere până în anul 2012 când a revenit în țară și a aflat despre decesul soțului său Ion Talmazan, dar cererea de chemare în judecată cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii a fost depusă la Judecătoria Hîncești la 26 octombrie 2016, adică peste un termen de 4 ani de când au dispărut impedimentele.

Astfel, Nina Talmazan nu a demonstrat instanțelor de judecată ierarhic inferioare imposibilitatea de a depune la notar cererea de acceptare a succesiunii sau cererea de chemare în judecată privind prelungirea termenului de acceptare a succesiunii în termen de 6 luni din momentul când a luat sfârșit împiedicarea, în acest sens nefiind prezentate probe care ar demonstra imposibilitatea depunerii cererii la notar în vederea deschiderii succesiunii asupra a masei succesoriale ori

alte acte ce demonstrează intenția moștenitorului de a accepta succesiunea în termen de 6 luni de la data când au decăzut circumstanțele de imposibilitate de acceptare a succesiunii.

Totodată, instanța de apel greșit și neîntemeiat s-a expus asupra faptului că Nina Talmazan întemeiat a pretins prelungirea termenului de acceptare a succesiunii rămasă după decesul soțului Ion Talmazan, or, este incontestabil că termenul de 6 luni, prevăzut la art. 1517 Cod civil, în care persoana cu vocație succesorală urmează a se pronunța dacă acceptă moștenirea, este un termen de decădere care nu poate fi suspendat, întrerupt sau restabilit.

Având în vedere prevederile art. 1519 Cod civil, a subliniat că nu constituie motive temeinice de admitere a acțiunii necunoașterea dispozițiilor legale incidente, lipsa de timp pentru depunerea cererii, necunoașterea componenței patrimoniului succesoral și alte motive similare.

Deci, instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, ceea ce a dus la aplicarea eronată a legii materiale.

Totodată, instanța de apel nu a constatat data când au decăzut circumstanțele de imposibilitate de acceptare a succesiunii de către Nina Talmazan asupra masei succesoriale rămasă după decesul soțului său.

În acest context, a reiterat că în anul XXXXX, a decedat Ion Talmazan, iar potrivit art. 1517 Cod civil, termenul de acceptare a succesiunii este de 6 luni de la data deschiderii ei, prin urmare, în anul 2011 termenul menționat a expirat.

A mai notat că în anul 2012 intimata se afla pe teritoriul țării, tot în acel an a depus cererea de chemare în judecată cu privire la declararea nulității actelor juridice și pe parcursul examinării căreia (2012-2015) se prezenta sistematic la Judecătoria Hîncești și era asistată de un avocat, prin urmare, este evident faptul că din anul 2012 cunoștea despre decesul lui Ion Talmazan și anumite impedimente pentru depunerea cererii de chemare în judecată cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii după decesul lui Ion Talmazan din anul 2012 nu existau.

A evidențiat că, începând cu anul 2012, Nina Talmazan nu a avut anumite impedimente pentru a se adresa cu cererea de prelungire a termenului de acceptare a succesiunii, după cum a procedat cu cererea de chemare în judecată cu privire la declararea nulității actelor juridice.

Prin urmare, se constată că Nina Talmazan a avut deplină posibilitate de a depune această acțiune încă din anul 2012, drept care nu a fost realizat de ultima din culpa sa.

La acest moment, a menționat că Nina Talmazan nici în cererea de chemare în judecată, nici în cererea de apel nu a invocat și respectiv, nu a demonstrat existența anumitor impedimente până în anul 2016.

Pe cale de consecință, prima instanță corect a constatat faptul că Nina Talmazan a aflat despre dreptul său de a înainta cererea cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii la 21 aprilie 2012 (data la care aceasta a revenit în Republica Moldova și a aflat despre decesul soțului Ion Talmazan) și nu

a avut careva impedimente pentru a înainta prezenta acțiune din anul 2012 și până la data de 26 octombrie 2016.

Suplimentar a menționat și faptul că nu corespunde realității, este neîntemeiată și neargumentată concluzia instanței de apel cu privire la faptul că Nina Talmazan și-a exercitat dreptul de opțiune succesorală la locul deschiderii acesteia.

Nici concluzia instanței de apel în sensul că faptul aflării după hotarele Republicii Moldova, constituie circumstanță care motivează omiterea termenului de acceptare a succesiunii, or, depunerea la 4 mai 2012, a cererii de chemare în judecată privind anularea hotărârii din 15 iulie 2005 a Judecătoriei Hîncești prin care a fost declarată decedată, confirmă încă odată faptul că Nina Talmazan nu cunoștea despre decesul soțului său, nu corespunde circumstanțelor cauzei, este neîntemeiată și neargumentată reieșind din faptul că însăși Nina Talmazan în cererea de chemare în judecată în mod expres a declarat că la 21 aprilie 2012 când a revenit din Federația Rusă a aflat că soțul său Ion Talmazan, la XXXXX, a decedat.

La fel și concluziile instanței de apel cu privire la faptul că bunurile imobile înstrăinate prin contractele de vânzare-cumpărare din 21 decembrie 2005, 23 decembrie 2005 și 29 septembrie 2006, constituiau bunuri succesoriale rămase după decesul soției, nu corespund realității și circumstanțelor cauzei, or, la materialele cauzei nu existau careva acte, documente, probe din care instanța de apel avea posibilitatea să ajungă la aceste concluzii, bunurile menționate constituind proprietatea lui Ion Talmazan, fapt care a fost confirmat prin Extrasul din Registrul bunurilor imobile, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, contrariul nu a fost demonstrat.

La 29 martie 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, Marin Dubceac a depus referință la recursul declarat de Radu Dubceac, solicitând admiterea cererii de recurs depusă de Radu Dubceac, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

La 29 martie 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, Marina Dubceac a depus referință la recursul declarat de Marin Dubceac, solicitând admiterea recursului declarat de Marin Dubceac, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe sau emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca neîntemeiată.

În aceeași zi, prin intermediul Oficiului Poștal, Marina Dubceac a depus referință și la recursul declarat de Radu Dubceac, prin care a solicitat admiterea recursului declarat de Radu Dubceac, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe sau emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 11 decembrie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 201 vol. I), fiind recepționată de recurenți la 31 ianuarie 2019 și respectiv, la 14 februarie 2019, ceea ce se confirmă prin ștampilele aplicate pe plicurile de recepție a deciziei contestate, anexate la cererile de recurs (f. d. 12, 28 vol. II).

Astfel, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursuri la 7 februarie 2019 și respectiv, la 27 februarie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Radu Dubceac și de Marin Dubceac nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursurilor nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de Radu Dubceac și de Marin Dubceac, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Radu Dubceac și de Marin Dubceac ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursurile declarate de Radu Dubceac și de Marin Dubceac se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari